

videor. Jucundum est, cuiuslibet generis argumenta proponere; jucundum est artifia, quae statim succurrunt, expromere; jucundum est, quicquid juvenes tentaverint, extemporali fidelitate statim subjecere. Sic viam currentibus facilem, laetus aperio; sic ad currendum nulos provoco, quin gressibus quam latissimis currendi vices in me recipiam. Faxit DEUS, ut, qui futurus est hujus laetitiae, vitae simul meae sit finis, ac ubi gaudere desierim in terra, gaudium meum inchoetur in celo.

Satis vixi, cuius omnes Antecessores ne ad sexagesimum aetatis annum pervenerint, neque tot etiam annis muneri suo praefuerint. An quis mihi scripturus sit Epicedium, id ad me non pertinet: tametsi neminem ab hoc officio prohibere velim: quod olim, fecisse dicitur celeberrimus in Gallia Passeratius, qui ne malum simul carmen nancisceretur, nullum desideravit. Incidit tamen historia, cuius te partipem libenter facio. Decimus agitur annus, quod mei visendi causa Zittaviam veniret HUBNERUS Martisburgensis. Inde proficisbamur ad FUNCCLUM Gorlicensem, qui cum vario benignitatis genere nos fuisset prosecutus, me jam valere iussum denuo revocans, *Est, inquit, Affinis & Vicine conjunctissime, quod rogatum a te velim:* ac ubi me deprehenderet in omnibus officiis aut obsequiis paratissimum, *Ultimam, ait, mihi gratiam feceris, si funeri meo, quod brevi futurum auguror, non deneges carmen.* Nihil a me respondere poterat aliud: *rogari Deum ut Gymnasii bono diutius viveret, ac posse fieri, ut ipse meis exequiis ea justa solveret; me tamen effecturum, ne quid in me desiderari queat, si Deus aliquam mihi carminis necessitatem injunxit.* Sic discedimus. Interim ubi tertius agitur mensis, die Mercurii Funcclum decepsisse nunciatur, die Veneris sepeliendum. Ego voti & promissi memor, ut carmen apud nos typis exscriptum, in ipsis exequiis distribueretur, efficio. An hoc quis officium mihi sit aliquando redditurus, mei curent: sed tamen facere non possum, Amicissime Ludovice, quin ea Tecum communicem, quae post fata mea nolim ignorari. Non desunt passim, qui Weisianos sese nominant, cuius tituli gloriola carere libenter velim, *sicut Paulus & Apollo neminem a se vocitari cupiebant.* Inde factum est, ut homines scire vellent, *quoniam esset Weisiana methodus, quae notam, praefiscini, distinctivam mereretur?* Qibus tamen ego respondi, quin & a meis, postquam abesse coepimus, responderi cupiam: *De nomine nunquam me fuisse solicitum, nec dubitari, quin hoc titulo commendationem aliqui captent, qui, quid ego docuerim aut egerim, prorsus ignorant.* In eo tamen consistere constantem meam informandi consuetudinem, quod ultima velut testamenti tabula complecti visum est.

Ad vitam potius, quam ad scholam singula compono: ne quid discatur, quod vel in ipsa functione supervacaneum sit, prohibeo. Res docentium culpâ difficiles facile, controversas irenicè resolvere

CO-